

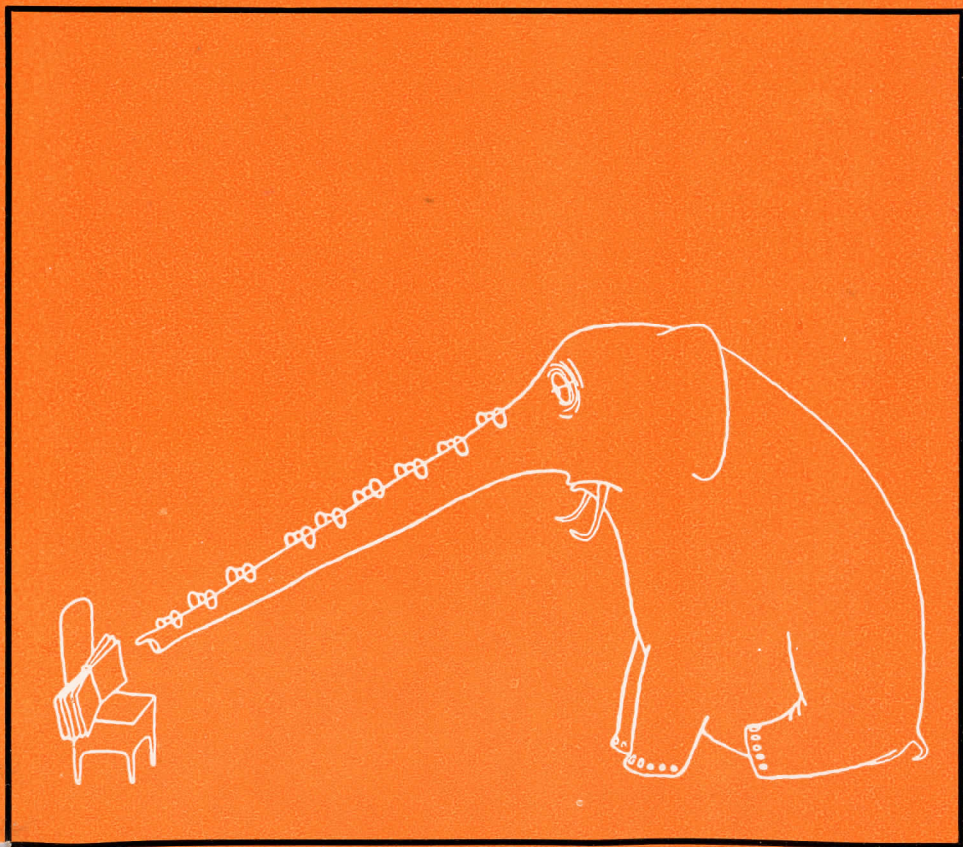
2

RIMS

repertoár
malé
scény
ročník 7
1969

VYSTAVUJE
GÜNTER
CANZLER

JOSEF
JAROLIMEK

Na jedné lodi

Pane kapitán . . . pane kapitán! vtrhl do kapitánské kajuty plavčík Patera. Pane kapitán, máme díru v lodi! vydechl. Proražený dno.

Kapitánovi to ve tváři zkyslo. Do pramice . . . ! Díru v lodi, říkáš?

Díru, pane kapitán, jako že sem na týchle lodi plavčíkem, díru, kýval Patera.

Zatracený plutí! řekl kapitán a odplivl si.

To je, pane kapitán, zatracený, řekl Patera.

Kapitán ho okřikl. Tak dost! Plivat, říkat, nadávat můžu akorát já. Zatracený plutí! Co teď?!

No, pane kapitán, nejni to tak špatný; řekl Patera.

Kapitán pokročil rameny. Vlastně proč, Patero, by to mělo bejt špatný, to se ví, že nejni.

To se ví, pane kapitán. Sláma to spraví.

Co povídáš?

Lodník, pane kapitán, lodník Sláma. Přihlásil se, vysvětlil plavčík. Sláma, lodník, mnul si bradu kapitán. A přihlásil, říkáš?

To víte, pane kapitán, řekl Patera, jde mu, aby . . . neutronul, to je jasný!

Kapitán stoupl na špičky. Tak to vidíš, Patero. Loď zklamala, ale mužstvo ne.

Takovýmu mužstvu je pak každé kapitán vděčněj. A já takový mužstvo mám, tak. Tak . . . dem! Klíč se věší pod záchranej pás.

Oba vyšli z kajuty.

Námořníci stáli na zádi a volali z lodi. Tak co, Slámo, spravený?

Chvíli nic, až se zdola ozvalo: Spra-ve-nýýý!! A Sláma vylézal na palubu. Je to, kluci, řekl.

Teda seš kádr, Slámo, plácali ho námořníci po zádech. Slámo . . . kádr! Po-cem, Slámo, pocem! řekl pak někdo. Byl to kapitán.

Sláma k němu došel předepsaným krokem. Pane kapitán, je to spravený! hlásil a rozpačitě se usmál.

A co je, Slámo, tohle! zahřměl místo pochvaly kapitán a vystřelil ukazovákem. Na palubě se šklebily Slámovy stopy.

To jsou sedmaštyrycítky, ty má Sláma, šeptnul za kapitánovými zády plavčík Patera.

Kušuj . . . ! řekl kapitán.

Jsou, pane kapitán, sedmaštyrcítky, Sláma je má, znovu Patera.

KUŠUJ! Do pramice, kušuj!

Kapitán se obrátil na Slámu. Tak ty si mi sem, Slámo nanes bahno, nadzvedl obočí a zacukal koutkem úst.

To, pane kapitán, řekl Sláma, jinak nejde. To, pane kapitán, jinak nejde, dyž je člověk na dně.

Nejde, říkáš?

No, většinou.

Ta paluba, Slámo, bude čistá, já tu nebudu trpět dál žádný svinstva!

Dyť jo, řekl Sláma. Došel pro hadr a setřel stopy. A je to, dyť jo.

Celá, celá paluba bude čistá! zahřměl znovu kapitán.

Proč já, pane kapitán, bránil se Sláma, proč zrovna já? Hodinu jsem v tý sibérii . . .

Kapitánovi se seběhly vrásky. Říkám, že celá!

Á, heknul Sláma.

Anebo z ní někomu jakoby uklouzne noha!

Aha, řekl Sláma a začal drhnout palubu. Námořníci se zasmáli.

A vy, řekl jim kapitán, vy budete zašívát starý plachty. Až se z vás bude kouřit zašívát! Kouřit nejni dovoleno. Řekl a vracel se do kajuty. Patera šel taky.

Kam jdeš, Patero . . . ? zavolali námořníci.

Klucí, odemknout . . . kapitánovi . . . klíč je pod záchraným.

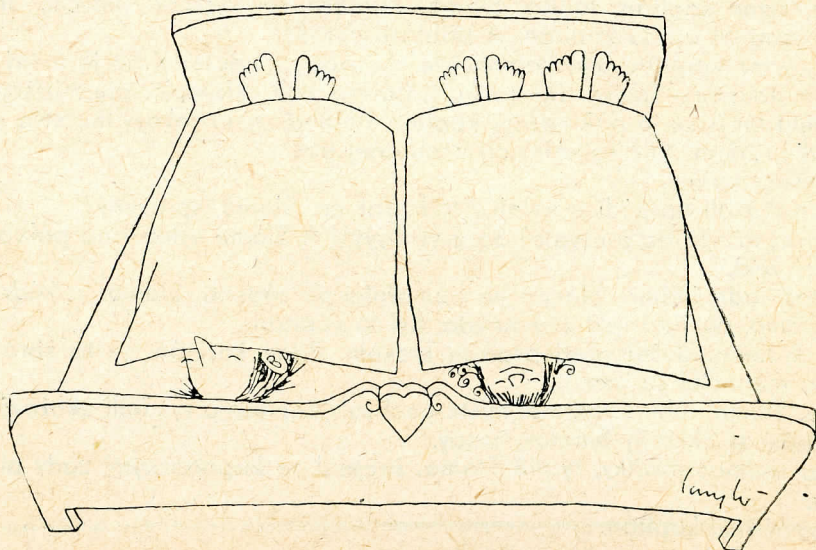
Jdi!

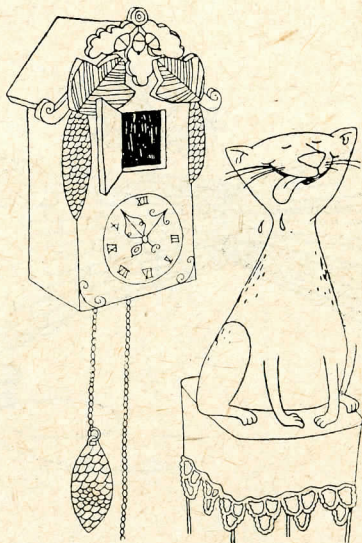
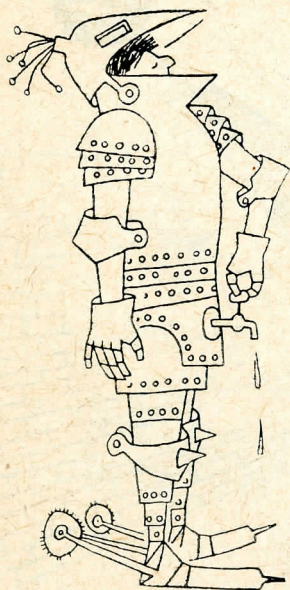
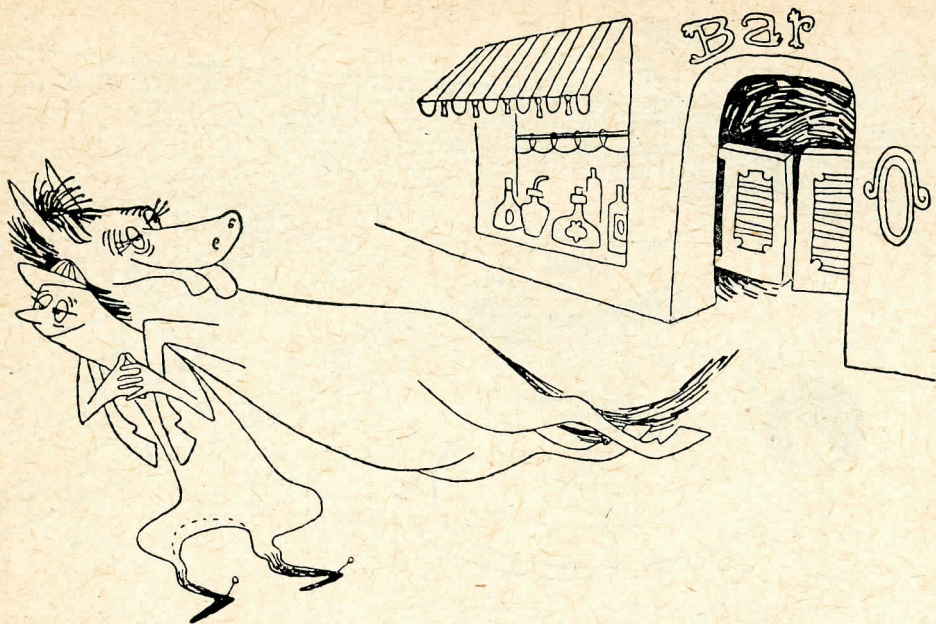
Patera se ztratil.

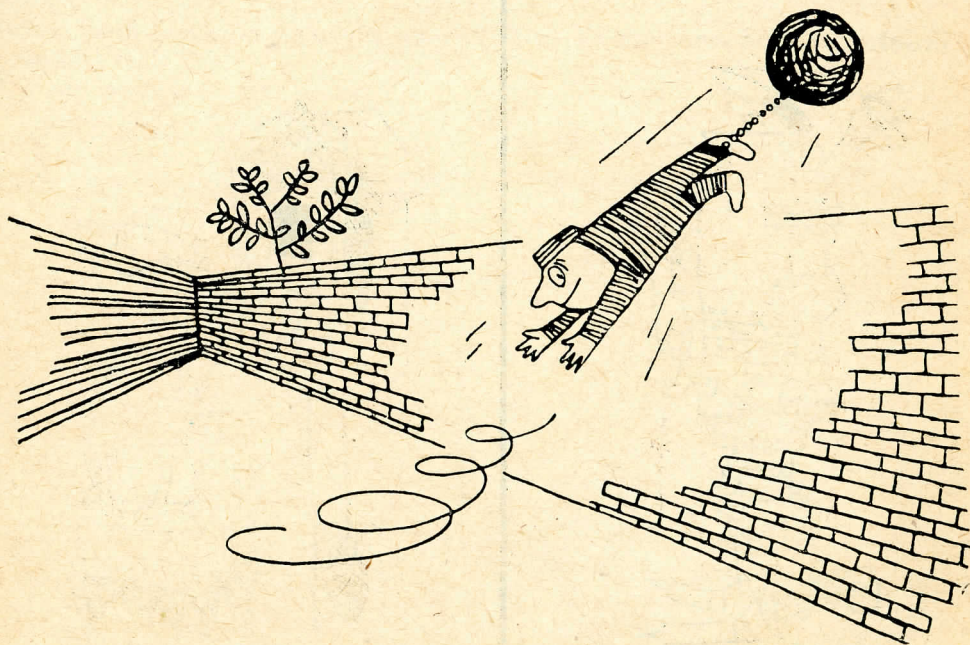
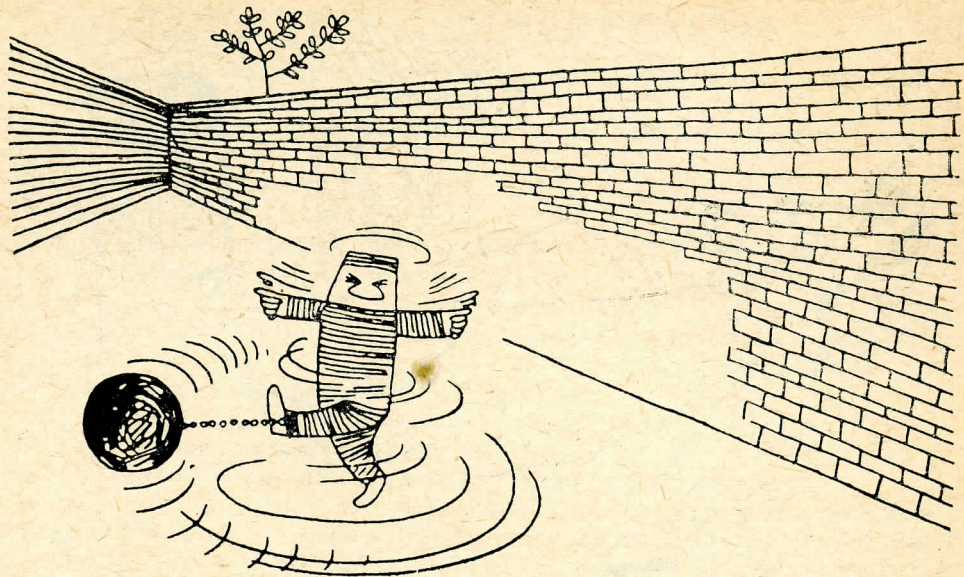
Sráč je to, řekli námořníci. Voba to sou . . . ále, mávli pak rukou a šli fasovat jehly.

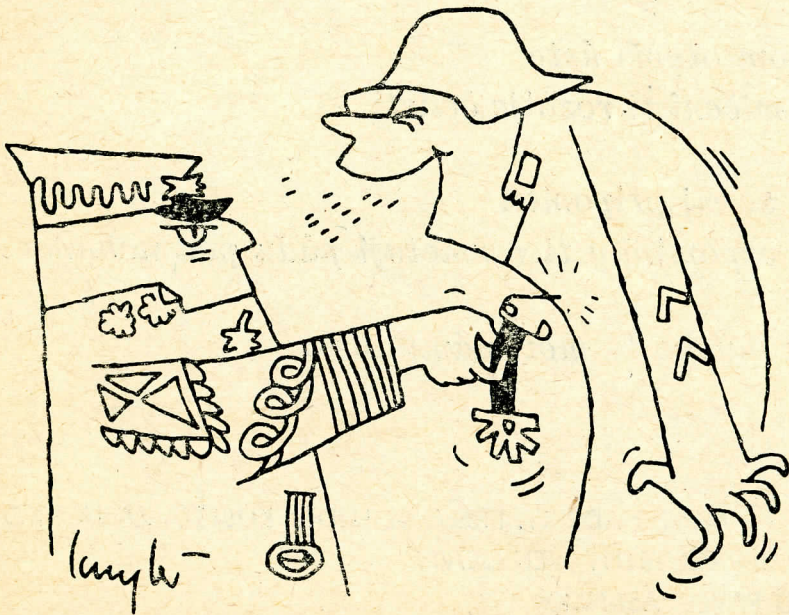
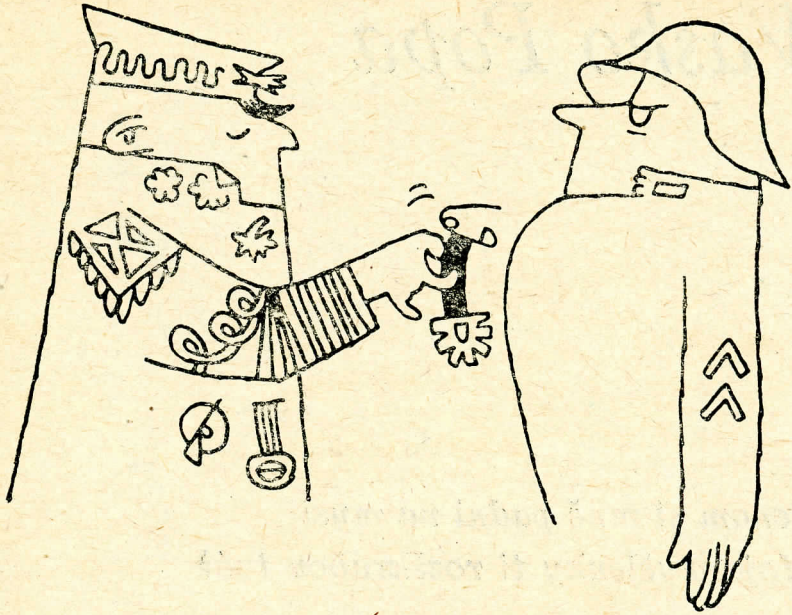
Sláma zvedl hlavu od paluby a naroval záda. Všichni sme, holt, na jedněch galejích! řekl.

A nikdo proti tomu ani necek.

Vasko Popa

*Jenom si mně padni na mysl
Moje myšlenky ti rozškrábou tvář*

*Jen se přede mnou objev
Moje oči se na tebe rozštěkají*

*Jenom otevři ústa
Mé mlčení ti rozbije čelisti*

*Jen se mi připomeň
Mé vzpomínky ti rozmetají půdu pod nohama*

Tak daleko to mezi námi došlo

VRAŤ MI MOJE HADŘÍKY. PŘELOŽIL LUDĚK KUBIŠTA ZA JAZYKOVÉ
SPOLUPRÁCE IRENY WENIGOVÉ.
FOTO PAVEL JASANSKÝ

EX

JEROME KLAPKA
JEROME

Tři muži
ve člunu
o psu
nemluvě
SNDK 1966

Zmínka o komických písních a o společenských večírcích mi připomněla zajímavou příhodu, kterou jsem zažil a která — poněvadž osvětluje duševní činnost lidské povahy jako takové — měla by podle mého názoru být na těchto stránkách zaznamenána.

Byl jsem v elegantní a velice vzdělané společnosti. Měli jsme na sobě nejlepší šaty, mluvili jsme vybraně a všichni, kromě dvou mladých mužů — byli to studenti, kteří se právě vrátili z Německa — jsme byli velice šťastni. Ti dva byli obyčejní mladíci a zdálo se, že jsou netrpěliví a rozmrzelí, a jako by se nudili. Popravdě jsme byli pro ně příliš chytří. Na naše vtipné, ale vybrané rozhovory a na náš vytříbený vkus prostě nestačili. Nehodili se mezi nás. Vůbec tam nepatřili. Na tom jsme se později všichni shodli.

Hráli jsme **morceaux** slavných německých mistrů. Hovořili jsme o filosofii a o etice. Flirtovali jsme s půvabnou důstojností. Byli jsme i veselí — velmi vybraným způsobem.

Po večeři někdo přednesl francouzskou báseň a my jsme prohlásili, že je krásná. Potom jedna dáma španělsky zazpívala sentimentální baladu, po níž někteří z nás zaplakali — tak byla ta balada dojemná. Potom ti dva mladíci vstali a zeptali se, jestli jsme někdy slyšeli pana Slossenn Boschena (který právě přišel a je dole v jídelně) zpívat jeho znamenitou německou komickou píseň.

Pokud jsme se mohli upamatovat, nikdo z nás ji neslyšel.

Mladíci řekli, že je to nejveselejší píseň, jaká kdy byla napsána, a že, chceme-li, požádají pana Slossenn Boschena, jehož velmi dobře znají, aby ji zazpíval. Je prý tak směšná, že když ji pan Slossenn Boschen jednou zpíval před německým císařem, museli ho (německého císaře) odnést a položit do postele.

Nikdo prý ji nedovede zazpívat tak jako pan Slossenn Boschen. Je při tom od začátku do konce tak strašně vážný, že byste řekli, že přednáší nějakou tragédii, což ovšem té písni dodává ještě větší směšnosti. Ani přízvukem, ani chováním prý nedá najevo, že zpívá něco směšného — tím by všechno zkazil. Je to jeho vážný, téměř dojmavý výraz, který tuto píseň činí tak neodolatelně zábavnou. Prohlásili jsme, že toužime tu píseň uslyšet a že bychom se rádi pořádně zasmáli. Šli tedy dolů pro pana Slossenn Boschena.

Zdálo se, že píseň zazpívá velmi rád, neboť ihned přišel nahoru a bez řeči usedl k pianu.

„To se pobavíte! To se nasmějete!“ šeptali oba mladíci, když přecházeli pokoj, aby zaujali nenápadné postavení za profesorovými zády.

Herr Slossenn Boschen se doprovázel sám. Předehra zrovna nenaznačovala, že jde o komickou píseň. Byla to tajemná, strašidelná melodie. Skoro nám naskakovala husí kůže, ale šeptem jsme se ujišťovali, že je to německý způsob, a těšili jsme se, jak se pobavíme.

Já sám německy nerozumím. Učil jsem se němčině ve škole, ale za dva roky potom, co jsem školu opustil, jsem všechno zapomněl, a od té doby mi bylo líp. Přesto jsem však nechtěl, aby přítomní zpozorovali mou nevědomost, vymyslel jsem si tedy něco, co jsem pokládal za velmi dobrý nápad. Nespouštěl jsem z těch dvou studentů oka a dělal jsem to, co oni. Když se pochechtávali, pochechtával jsem se také, když zařičeli smíchem, i já jsem zařičel a chvílemi jsem ještě sám od sebe navíc přidal lehký úsměv, jako bych byl zachytil zrnko humoru, které ostatním uniklo. To jsem považoval za obzvlášť důmyslné.

Jak píseň pokračovala, všiml jsem si, že i mnoho jiných lidí upírá zrak na ty dva mladé muže, zrovna jako já. Také oni se pochechtávali, když se mladíci pochechtávali, a řehтали se, když se mladíci řehтали. A poněvadž se ti dva mladíci pochechtávali, řehтали a vybuchovali smíchem bez přestání po celou píseň, všechno šlo jako na čárku.

A přece se zdálo, že ten německý profesor není spokojen. Zpočátku, když jsme se začali smát, objevil se na jeho obličeji výraz krajního překvapení, jako by smích byl to poslední, co očekával jako odezvu na svůj výkon. Bylo nám to velmi k smíchu. Říkali jsme si, že jeho vážné chování vydá za polovici celé té legrace. Nejmenší náznak z jeho strany, že ví, jak je směšný, by všechno pokazil. Když jsme se nepřestávali smát, jeho překvapení ustoupilo rozmrzelosti a opovržení. Mračil se na nás na všechny (vyjma těch dvou mladíků, kteří stáli za ním a které nemohl vidět). Svíjeli jsme se smíchem. Navzájem jsme se ujišťovali, že tahle píseň bude naše smrt. Tvrdili jsme, že už sama její slova stačí, aby u nás vyvolala křeče smíchu, a k tomu ještě ta předstíraná vážnost — ne, to bylo přespříliš!

Při poslední sloce překonal sám sebe. Vrhla na nás pohledy tak soustředěné zuřivosti, že nebyt předchozího upozornění, že je to německý způsob přednesu komické písně, byli bychom z toho znervózněli. Naplnil strašidelný nápěv tak tklivým výrazem bolesti, že bychom se byli rozplakali, kdybychom byli nevěděli, že se jedná o komickou píseň.

Skončil za burácivého smíchu. Shodli jsme se, že je to nejměšnější píseň, jakou jsme v životě slyšeli. Divili jsme se, jak je možné, že si lidé všeobecně myslí, že Němci nemají smysl pro humor, když mají takové písně. Zeptali jsme se profesora, proč nepoložil píseň do angličtiny, aby jí rozuměli i prostí lidé a aby poznali, jak má komická píseň opravdu vypadat.

V tu chvíli Herr Slossenn Boschen vstal a začal zuřit. Nadával nám německy (z čehož jsem usoudil, že je to pro tento účel zvlášť vhodný jazyk), vyskakoval, hrozil pěstmi a zahrnul nás všemi anglickými nadávkami, které znal. V celém životě se mu prý nedostalo takové urážky.

Ukázalo se, že ta píseň vůbec nebyla komická. Vyprávěla o mladé dívce, která žila v Harckém pohoří a obětovala život, aby zachránila duši svého milence, milenec umřel a potkal její duši ve vzduchu, v poslední sloce jí však nechal a odešel s jinou duší — další podrobnosti mi nejsou známy, vím však, že to bylo velmi smutné. Herr Boschen řekl, že tu píseň zpíval jednou německému císaři a on (německý císař) vzlykal jako malé dítě. On (Herr Boschen) řekl, že tato píseň je obecně považována za jednu z nejtragičtějších a nejdojemnějších německých písní.

Byla to pro nás trapná situace — velice trapná. Nevěděli jsme, co říci. Hledali jsme ty dva mladíky, kteří to spískali, ale ti nenápadně opustili dům okamžitě, jakmile píseň dozněla.

To byl konec toho večírku. Nikdy jsem neviděl společnost rozejít se tak tiše a neformálně. Ani jsme se jeden s druhým nerozloučili. Odcházel jsem domů po jednom, opatrně našlapující a držící se ve stínu. Šeptem jsme požádali sluhu o klobouky a kabáty, sami jsme si otevřeli dveře, vyklouzli ven a rychle zahruli za roh, vyhýbající se pokud možno jeden druhému. Od té doby jsem se nikdy mnoho nezajímal o německé písně.

POMSTA RUSKÉ SIROTY

UVEDLO DIVADLO NA ZÁBRADLÍ V REŽII J. GILLARA. JAN PŘEUČIL
A. I. ČEKANOVÁ

FOTO J. JASANSKÝ

KATZ

NELSON ALGREN

Tohle není žádná sranda . . . Písnička

V devět večír, v půli léta, stál na rohu ulice North Clark a West Erie chlápek, kterej se jmenoval Katz. Ve šrajtofli na zadku měl pětasedesát dolarů, v žaludku čtyři frňany Old Fitz whisky a věřil akorát sám sobě.

Když měl pětasedesát dolarů, nikoho jinýho nepotřeboval. V hlavě se mu honily různý parádní možnosti, jak s tím paklem naložit, všechny ty fikany možnosti velkoměsta. V tom, nač čekal, se nepočítalo s ničím jiným než s proměnlivejma barvama velkoměsta a s tím nejrychlejším způsobem, jak rozfofrovat pětasedesát lupenů.

Kámoše neměl, přestože v tom velkoměstě žil vod narození. Na North Clark Street ale znal každej šerej kout, kdejakou veřejnou hernu se zatemněnejma voknama a imitací visacího zámku na vratech. Všechny ty záclonama zatažený salóny, a taky jak zvonit: jednou dlouze, dvakrát krátce a ptát se na Marii.

Marii měl momentálně v lásce jak vosinu v prdeli. Uměla to s ním tak, že ho nikdy nepustila, dokud ho nevobrala na kost. Zvonil tam vždycky až tenkrát, když byl pořádně líznutej. Lákala ho ta herna s imitací visacího zámku, póněvadž se uměl šikovně vohánět tágem a jednou z tý herny žil skoro čtrnáct dní. Jenže fúru času zabralo to pekelný čekání, než druhej chlápek dohraje. A pít už se mu nechtělo: to mohlo jednomu zkazit celej večír. Bylo na draka probudit se na prkenný podlaze v Chicago Avenue Station a muset se jít mejt společně s houfem zchátralých vagabundů, co přitáhli bůhvívodkuď. A pak ještě pročekat půl dopoledne, než si to přihásí ňákej taliánskej soudce, aby Katzovi řek, že může jít domů.

A tak mu zbejval Židák McCoy. McCoy byl klasa chlap. Dokavad mu člověk neřek Židáku. Všichni ty chlápci byli klasa. Jenže žádněj nebyl židák. Bude ale muset hrát při zdi. U Židáka se válelo navostro.

Nahoru po dvojích schodech, nekonečná chvíle, než člověka vomrknou kukátkem ve dveřích, a pak to přivítání s kamenným ksichtem. To kousavý, lážo pozvání:

„Volný místo u rohovýho stolu.“

Takový rozmrzelý přivítání Katz cenil. Svědčilo vo tom, že ty klasa chlapi věřej, že Katz je napakovanej. Svědčilo vo tom, že ho žerou a že je někdo – dokud má prachy. A to pro Katze něco znamenalo, vědět, že je někde vítanej.

Katz nechtěl, aby ho posuzovali – ať to byla tahle noc nebo kterákoli jiná velkoměstská noc – podle něčeho jinýho než podle paklu prachů, který měl. Nechtěl, aby ho někde vítali jinak než podle toho, co vobnášela kapsa na zadku jeho kalhot. Každý jiný přivítání bylo falešný, každý jiný měřítko sra-bový.

Za pět minut tři čtvrtě na deset měl Katz vosumdesát dolarů v kapse na zadku a dvaadvacet dolarovejch bankovek před sebou. Za deset minut nato měl ve šrajtofli devadesát a před sebou čtyřicet. Vodehrálo se to tak rychle, že z toho byl perplex a mlčky se musel spolehnout, že bankéř všechno sčihuje. Bankéř byl taky klasa. Vždycky když Katz vyhrál, hodil mu přes zelený sukno stolu půldolar: bankéř cinknul mincí vo zastíněnou žárovku nad sebou, aby předved, že mince patří jemu a ne podniku, a řek Katzovi „Díky“. Čímž dal všem na vědomí, že Katz je taky klasa chlap!

V deset pět měl ve šrajtofli akorát fotokopii propouštěcího listu z armády. Vosm čtvrt dolarů, všecko, co zbylo z paklu bankovek, stálo v dojemným sloupku před ním jako vostatky krátkýho panování. Katz vymáz, čtvrtáky škrtil v dlani a tvářil se, že se nic neděje.

„Řekni jim, kde tě zesrabili, a že to ani nedalo moc velkou fušku,“ pozv-budil ho u dveří McCoy a nabídl mu dolar.

Katz bankovku nevzal. „Já se vrátím,“ řek stručně. Není nad to, když chlap neztratí glanc. A von nebyl žádněj vandrák z bůhvíkterý pasáže na Chicago Avenue, aby bral almužnu. Zatím ještě ne.

Ale ten příjemnej pocit, kterej měl po alkoholu, už byl v tahu, zrovna jako ten příjemnej pocit, že má prachy. A ten dřívější pocit, že bude mít kliku, se zvolna vytrácel.

Na rohu přešlapoval celej nesvůj z jedny nohy na druhou a v hlavě si

znova přehrával ten senzační poslední list, co měl v ruce. Lajsnul si tu hru vyhrát a pak ji navždycky pustil z hlavy.

V Chicagu není nikdo trop. Nikdy ne v sobotu večír. Aspoň dokavad má pár drobnějších po kapsách u kalhot a trochu kurážný srdce pod žebřama. Katz na tohle město věřil. Věřil sám sobě. Věřil na dolary, co přinášej štěstí, na lehkou utracený prachy a na prima ženský.

Tohle byl sichr šťastnej dolar. Cejtíl tu šťastnou věc, když mnul v kapse čtvrtdolary vo sebe. Kterej je nejšťastnější? Vybral ten nejvíc vomletej, fofrem zapad do nejbližšího lokálu a položil čtvrták lícem na šestadvacet, aby štěstí nepřestalo fungovat. Udělal čtyřadvacet dřív, než holce za hracím stolem došlo, že prohrála.

A tak jí koupil frňana Old Fitz a poručil, aby mu těch dalších sedm frňanů vyrovnali do řádky na vejčep. Jak je tam inštalovali, začal pro štěstí vodleva a nakopal je do sebe, jako kdyby to byla jen jedna štamprle.

Pocit štěstí se vracel. Teď si akorát potřeboval zahrát. Cokoli, ale hrát. Se sedmi čtvrtákama? Zasmál se, jak věřil sám sobě a cejtíl v sobě ten chlast: jako kdyby ta sranda aspoň pro tentokrát měla jít na cizí účet.

Vrátil se k McCoyovi se seriózním ciferníkem chlápka, kterej si zrovna v tom momentě napral šrajtofli do foroty.

„Tvůj flek je vobzazenej,“ řek mu McCoy podezíravě.

„Je volnej,“ paríroval Katz z voleje. „Řek jsem ti přece, že se vrátím. Není to dyl jak deset minut.“

McCoy udělal pár vopiček za Katzovou hlavou a srábek, kterýmu říkali Maturant, se zved, aby vyklidil flek pro čerstvej futr na střídačku. Když Katz zased, uhnul vočima, aby neviděl ceduli, co visela bankéřovi nad hlavou:

HRÁČI ZAČÍNÁJÍ NEJMÉNĚ S PĚTI DOLARY

„Jak jedete?“ zeptal se bankéř, jako kdyby nevěděl, do jaký sorty Katze zařadit.

„Přisazuju,“ vodpověděl Katz a lážo plážo hodil na zelený sukno sedm čtvrtáků. Kdyby po něm McCoy chtěl, aby ukázal papírový prachy, byl by mu to vytmavil vod plic. Jeden čtvrták přisadil naslepo.

Tři hry válel na luft. Když byl zrovna na forhontě, podíval se Katz do karet, žádněj extra list neviděl, ale přisadil půldolar, jako kdyby ho měl. Dobral slušnou kartu. Přisadil dolar, kterej neměl – moment ho štrachal v kapse saka, pověšenýho přes vopěradlo židle, a vytáh z kapsy zaťatou pěst, v který neměl ani floka. Nikdo víc proti němu nepřisadil a Katz strčil prázdnou pěst do kapsy u kalhot, když bral labetu: vypích z toho tři dolary pade.

Maturant zased na hráčskej flek vedle něho. Katz se držel pět her při zdi, poněvadž cejtíl toho srábka nablízku a kalilo mu to pocit, že bude mít štěstí. Pak proti Maturantovi vyrukoval s párem, což mu hodilo čtyři lupeny a nějaký drobný. Při další hře přisadil čtyři dolary naslepo, přišly mu tři esa a shráb dalších devět dolarů. Jednu hru Maturant votráveně pauzíroval. Maturant mu říkaj asi akorát proto, že se na žádnou školu nikdy nedostal, honilo se Katzovi v hlavě nějak mimochodem. A při další hře zved labetu až na limit. V kartách neměl nic a s důvěrou přisazoval. McCoy ukázal kluka a přibrál kartu. Koupil ještě jednoho kluka. Katz s ním držel krok a přikupoval. Pak se to s jeho dolarama začlo houpat. Poslední karta, kterou Katz bral, byla trojka.

Podíval se do svých zakrytejch karet a viděl, co má spoluhráč: pár trojek proti páru kluků. Kdyby to zahrál vostře, mohlo mu to – snad – vyjít. Jen aby ho teď štěstí nenechalo ve štychu. McCoy zaváhal, nezvyšoval labetu a Katz šel až na limit, ani vokem nemrk. McCoy položil na svý prachy vobrovskou pracku, jako by je chtěl vohlídat, a pak ji dal přes karty, aby je taky vohlídal. Potom čekal a vejral dolů do listu. Katz čekal. Bankéř čekal. Maturant čekal. McCoy bleskově mrk na Katze skrz kouř, kterej se mu valil z doutníku. Katzovi se zdálo, že se ten velkej chlap hrbí. Tušil ale, že za těma vočima začíná McCoyův líněj mozek pracovat, jako když neviditelná ruka pomalu votvívá těžký vrata. V náhlým vosvícení ducha, jaký ještě nikdy nezažil, slyšel Katz sám sebe, jak pomalu protahuje – jako když jeden klasa chlap říká druhým tónem věřte–mi–to–nebo–ne–ale–já–nejsem–žádněj–hajzl: „Mám trojku, McCoyi.“

McCoy praštil kartama. „Trojka bije pár,“ řek spokojeně a vděčně. Pak ledově ukazoval prstem na Katzovy karty. Bankéř je vobrátil lícem nahoru. Dvě samotinký trojky.

„Co jsem si myslel,“ řek McCoy. „Židácká finta. S tím si na nás nepřídeš.“ Přikryl rukou labetu.

„Řek jsem to přece rovnou,“ prohlásil Katz klidně. „Nechals to plavat.“

„Hele, vodprejskni,“ řek McCoy. „Tohle je židácká finta.“

„Vypadnu,“ připustil Katz dobrácky. Bude rád, když se z tohohle podniku dostane s labetou. Neměl si tady u McCoye nic začínat. Měl zajít k Marii. Za ty drobný, co jsou v labetě, moh k ní ještě pořád jít na celou noc.

Jenže žádná labeta nebyla. Byl to McCoyův podnik a McCoyova hra a McCoyův bankéř.

„Řek jsem ti, abys vodprejsk.“

„Nejdřív si vemu labetu. Vyhrál jsem jí.“

Maturant se do něho strefil zprava, a když se Katz votočil, nabral ho bankéř z druhý strany. S rukama zaklesnutejma za jeho zádama se na něho vrh McCoy a zved ho za rozkrok.

Katz přistál na dolním schodě, jednu nohu měl pod sebou. McCoy stál nahoře na schodech a vejral dolu. Katzova čepice se mu válela u nohou. McCoy ji k němu skopnul a v kopanci bylo vopovrzení ke všemu, co patří nějakýmu Katzovi. Katz pořád ještě seděl, pak narovnal nohu, zkusil, jestli není zlomená, a votřel si čepicí pusu. Na čepici zůstala krev. Katz si volíz pysk, podíval se vzhůru na toho velkýho chlapa a polk pomalu stékající prouček krve.

„Ty mě eště chceš nasrat, Židáku.“

„Vobyčejná jordánská finta,“ poškleboval se McCoy. „Mám trojku, McCoyi.“

„Polez sem dolu, Židáku. Vokážu ti jinšij jordánskou fintu.“ Katz se těžce zvedal. „Budeš rád, že si vodflusneš.“ Přejel si zamazanejma prstama po puse, sáh rukou na kliku dveří, aby se přesvědčil, že není zamčino, a ještě řek: „Táhni do toho svýho židáckýho pajzlu, než si pro tebe dojdou.“ A rychle vypad.

Ale za sebou, z pootevřených dveří, slyšel toho velkýho McCoye, jak hlaholí: „Řekni jim, kde tě zsrabíli, Katzi, a že to ani nedalo moc velkou fušku.“
Z KNIHY NEONOVA DIVOČINA, KTERÁ VYCHÁZÍ V PŘEKladu FRANTIŠKA JUNGWIRTHA A JANA ZÁBRANY V ODEONU.

POMALU SI HO JIŽ NEDOVEDEME PŘEDSTAVIT JINAK NEŽ V DEŠTI KVĚTIN, KTERÝMI HO ZAPLAVUJE DÍVČÍ ČÁST PUBLIKA VYPRODANÝCH SÁLŮ V NĚMECKU, FRANCII, ITÁLII I U NÁS. ZPŮSOB, JAKÝM PROMLOUVÁ K MLADÝM LIDEM, A PŘIJETÍ, JAKÉ SE JEHO PÍSNÍM DOSTÁVÁ, SVĚDĚJÍ K PŘIROVNÁNÍ JEHO OSOBNOSTI K LYRICKÝM A ROMANTIZUJÍCÍM BÁSNIKŮM MINULÉHO STOLETÍ. SETKÁNÍ S JÜRGENSEM ZNAMENÁ VYTRŽENÍ ZE SOUČASNÉHO NERVÓZNÍHO SVĚTA.

Udo Jürgens to neměl v životě lehké, i když jeho dědeček prý býval nejbohatším bankéřem v carském Rusku. Mladý Bockelmann (tak zní totiž právě Jürgensovo jméno), který přišel na svět 30. září 1934 v zámku Ottmanach v Rakousku, byl velmi slabý a nemocný. O nějakých hudebních vlohách se u něho vůbec nemluvalo. Přesto však už v 11 letech účinkoval ve velkých koncertech – hrál německým válečným zajatcům. Koncem války ho také poznamenala příhoda, kterou zažil v německém statku Barendorfu, kde Jürgensův otec mylně hledal klidné útočiště. Zámek totiž obsadily belgické jednotky, které oslavovaly válečné vítězství tak temperamentně, že se nakonec vydaly do podkroví „zastřílet si na Němce“. Naštěstí jedinou stopou po této události se staly střely, zaryté v pelesti Udovy postele.

Učinkování v zajateckých táborech se vlastně stalo první vydatnou školou pro Jürgense – umělce. K ní se pak přidružilo studium na konzervatoři v Celovci a praxe ve vlastní skupině Udo Boland Band. V roce 1953 navázal s Jürgensem spolupráci přední německý bandleader Werner Müller a před zpěvákem se otevřely dveře do rozhlasových a gramofonových studií. Avšak tento krůček ke kariéře ještě mnoho neznamena – o tom se přesvědčil právě Jürgens, který dřel na předhazovaných písničkách, přehlížen firmou i publikem.

První úspěch se dostavil až v roce 1960, kdy byl Jürgens povolán do německého teamu pro pěveckou soutěž šesti západoevropských zemí, která se koná každým létem v Knokke v Belgii. O tomto soupeření jsem již na těchto stránkách psal jednou – v souvislosti s Engelbertem Humperdinckem, který se zde v roce 1966 po létech strádání stal hvězdou. Něco podobného, i když bez příliš šťastného pokračování, se přihodilo Jürgensovi před šesti lety, kdy západoněmecké družstvo zcela proti tradicím vyhrálo, Udo byl vyhlášen zpěvákem festivalu a jeho vlastní kompozice Jenny se stala velkým hitem a autor za ni dokonce později obdržel zlatou desku. Jak velký význam měla Jenny pro Jürgensovu kariéru, o tom svědčí např. o několik let později na deskách vydaná další Jürgensova píseň Ich träum noch von Jenny – Sním ještě o Jenny.

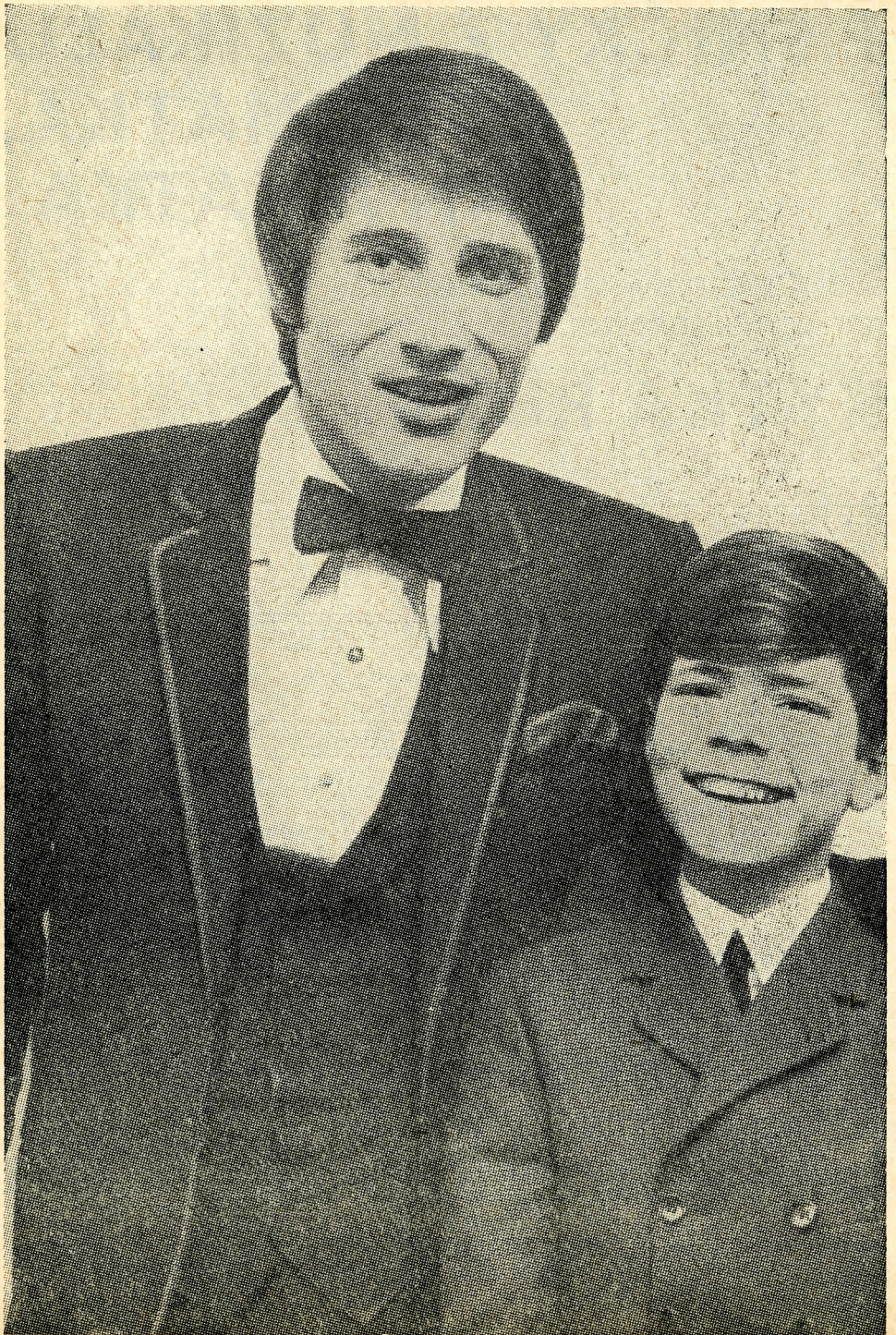
V zemích Beneluxu tedy již Jürgense znali, doma se však mnoho nezměnilo, nanejvýš byl zaregistrován veliký vzestup Jürgense-skladatele. Jeho kvalitní, internacionálně znějící skladby zařazovaly do svého repertoáru hvězdy prvé velikosti jako Shirley Bassey, Brenda Lee a jiní. Ještě v roce 1964, kdy Jürgens dosáhl velice čestného šestého místa v eurovizní Velké Ceně, na níž reprezentoval Rakousko s vlastní písní Warum nur, warum, nebyl zpěvák přizván do programů západoněmecké televize. Píseň Warum nur, warum mezitím anglicky nazpíval známý zpěvák Matt Monro a díky velkému úspěchu jeho verze obdržel Jürgens-skladatel druhou zlatou desku. V následujícím ročníku televizní soutěže už Jürgens postoupil na čtvrté místo s písní Sag mir, ich lass sie grüssen, nabídky ze zahraničí jen přšely a o Jürgensovi se začalo hovořit jako o velké mezinárodní hvězdě, která však nechává německé publikum chladné.

A najednou přišel zlom – po standardních baladách s klasicizujícím piánem se Jürgens rozhodl pro tvrdý surfový rytmus, napsal píseň Siebzehn Jahr, blondes Haar – a úspěch byl strhující. Za prvním hitem na německé půdě – Jür-

gensovým domovem se totiž stal Mnichov – přišla píseň Merci, Chérie a s ní i vítězství v eurovizní soutěži. A jak to s Jürgensovou kariérou bylo dál, to už dobře víte – dočkal se i vlastních televizních show, tři dlouhohrajících desek, hitů jako Sag mir wie, Was ich dir sagen will, Cottonfields aj., a nakonec i titulu jediného německého zpěváka, který doma vyprodá každý sál!

JAROMÍR TŮMA

PÍSNÍČKY Z MUZIKÁLU OTEC, MATKA, JAN A KATKA

HUDBA: ZDENĚK MARAT A VLASTIMIL HÁLA

TEXT: ZDENĚK BOROVEC

KYTKA RŮŽÍ

Slowly G F A B^b D9 Cmi

Kytka rů - ží - řekne: "mám tě rád," - kytka rů - ží

B^b D^b C F Fdim Cmi

- snadno mů - že lhát, - dá se do vá - zy a vo - ní a zá - ří

A7 Dmi B^b7 E7 B^b F Fdim C7 G F

tam a za pár dní je po ní, to znám. Však přesto kytka rů - ží

A B^b D9- Cmi B^b D^b C

- ně - co zna - mená, - kytka rů - ží - draze kou - pe - ná.

F Fdim Cmi Cmi6 D7 Cmi

I když zvadne, píseň o ní zní dál a dál, ať růže pořád

C7 Cmi D7 Cmi

kvetou, bud' chválen as - poň vě - tou, bud' chvá - len as - poň
kvetou, jen at' nám hla - vy ple - tou, bud' chvá - len as - poň

B^bmi C9- E F

vě - tou, kdo rů - že dal. - Kyt - ka
vě - tou, kdo rů - že dal.

FORTEL

Foxtrot

B^b A^b Fdim E^b E^b C^b7 F7

To bej - val 1. Ji - na - čí for - tel, co my mě - li kdys
 2.3. Ji - na - čí for - tel a Ji - na - čí říz, *Gmi7 G^bdim*

v pě - ta - tří - cá - tým a dál, - my jsme ta sta - rá gar - da
 u - mě - li s bí - dou se prát, - fotbal jsme zdarma hrá - li

B^b7 Cdim Gdim B^b7 C7 Fmi7 B^b7 E^b E^bdim Fmi7 B^b7 B^b,

předválečná, - kdo ne - ní ma - lej Jar - da, ten nám fandí, my jsme grandí,
 pro potěchu - a všechny can - dr - há - ly jsme bez řečí brai z tečí *Fmi6*

E^b G^b7 F7 B^b7

co měli for - tel a Ji - na - čí říz - vpě - ta - tří - cá - tým a
 My měli for - tel a Ji - na - čí říz, - ne - jedli me - pro - ba - *D9*

G7 Cmi D7 G^b C7 F7

dál, - prai jsme do černejch Pe - trů a šli proti vě - tru, šli
 mát. - Na že - ny šli ru - ky bož - kem a my - sle - li moz - kem, my

E^b Fdim Fmi7 E^b B^b13 E^b E^b16 Fmi B^b7#

do každý sráž - ky a ne - zna - li práš - ky a rag - time tehdá se

E^b B^b A^b Fdim 123 E^b E^bdim

hrál. My mě - li 2. neznali sport - ku a blo - kovou če - tu a
 3. neznali zmet - ky a fó - ro - vý fór - ky a *Fmi7 G^b7 Fmi7*

ne - mě - li tu - tex a ve Vídňi te - tu a pře ce jsme rostli a
 to, co nám rek - ii, jsme nespokli hor - ků nám v zore m byl Ein - stein a *B^b7 B^b7# E^b*

E^b7

mě - li se k své tu a for - tel na nás je znát.
 Chaplin a Gor - kij a for - tel na nás je znát.

TVŮJ PŮVAB

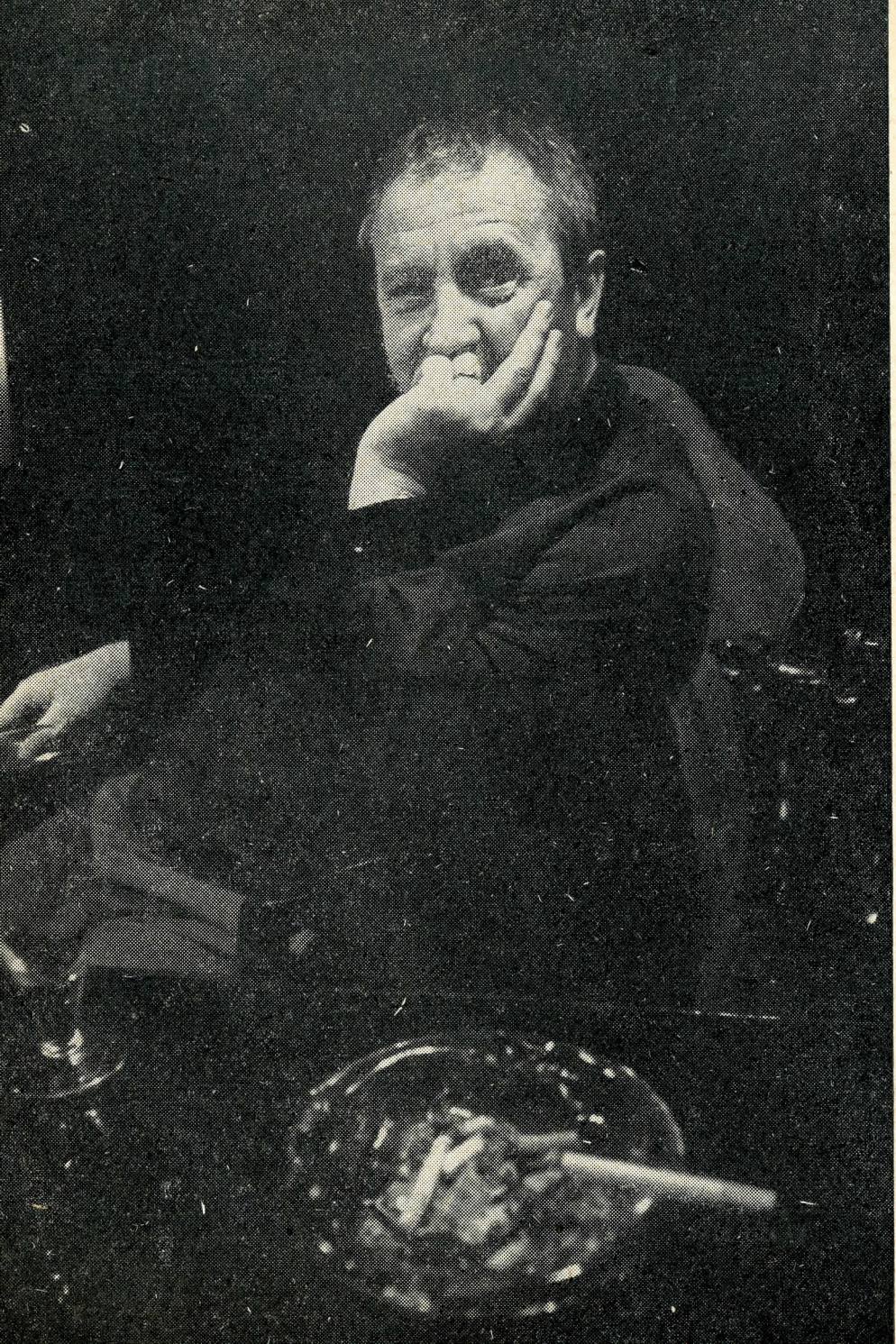
Medium tempo

E^b E^{b7} A^b Fmi6 C7 Cmi Cmi7 Cmi6
 Tvůj pů-vab až za-zá-ří, když loudáš se po pláži sem tam, je to zázrak, že tě
 pů-vab, ty ůchvatná, by měl vstoupit na plátna všech kin, je tě škoda pro Kar-
Fmi7 B^{b7} E^b E^{b7} A^b Fmi6 G7
 mám. - Tvůj pů- vab až do-jí-má a nej-míň sto vů-ní má tvůj
 i in. - Tvůj pů- vab, ten na fotce, by vzal dech i Bardotce, ba
Cmi Cmi7 Cmi6 B^{bmi7} E^{b7} A^b Cmi
 vlas, co by svět byl bez tvých krás? - Jsi podob-ná těm sochám, co
 vzal, ty bys dotáhla to dál! - A znát tě starej Rotchild, hned
B^{bmi7} E^{b7} A^b Cmi Fmi Fmi7 E^{b7}
 přes noc obživ-nou a já se věčně kochám tvou krásou podiv-nou. Tvůj
 kou-pil by tě rád, ty padla bys mu pod kšild, jo, jen tě někdo znát. Tvůj
E^b E^{b7} A^b Fmi6 G7 Cmi Cmi7 Cmi6
 pů- vab jak neví-ře a já perem kací-ře chci psát, je to hřích tě nemít
 pů- vab by vy-ni-kl co vý-vozní ar-ti-kl, co víš? Chystej ú-tok na Pa-
A^{b7} G7 B^{b7} E^b E^{b7}
 rád, nemít rád, tak rád. -
 říž, na Pa- říž, lá rád. *Živě E^b*
A^b B^{b7} E^b E^{b7}dim Fmi F[#]dim
 Je to tak, ano tak a jak tady sle-du-je-me
E^b E^b5+ A^b Cmi6 E^b G7 Cmi Cmi7 Ami7
 bu-de to tak i pak až si civil veme, štíh-lá jak Miss má zkrátka říž.
D7 G G[#]dim Ami C[#]dim G G5+
 - Je jak rtuť, jako rtuť: Bůh sud, potom je ta slečna buď si jak buď je
C Emi6 G H7 Emi Cmi6 Emi7 A7 Fmi9 B^{b7}
 rtuť v těle nebezpečná. Nám všem, krom dam, ten jed je znám. A- men. Tvůj
E^b E^{b7} A^b B^{b7} E^b
 CODA
 1a. - 1a. 1a.

MÍT MALEJ KOUT

Moderato

D E7 D C#mi
Doma bude sotva klid, jenže ne- ní kam jít, pro- blém je, vím,
Hmi D E7 C#mi
být sama jen s ním. Venku u domovních vrat věčně ne- dá se stát,
D Hmi6 C# A
ne- ní kde být, kam jít. - Mít malej kout, kde se
Hmi E7 Hmi E7 A
dá v klidu snít, svůj koutek mít, kam se dá unik- nout,
A7 A9 D H9 A F#9
pár bílejších stěn, kam se vejdou jen dva, jó, to je sen, a- ie
H9 E7 A A7 poco vivo D A
snít se má. Malej koutek pro dva jen, kam není vstup dovo- ien
D H7 rit. E7 a tempo A
a kde s hlavou u ko- len můžem kout marný plá- ny. Jenom mít malej kout, jeden
Hmi E7 Hmi E7 A A7
gauč, židíř pár, svůj vlastní bar, kam se dá zapadnout. Víš jako
A9 D H9 A F#9 rit. H9 E7 A
já, že však člověk je hloud, svůj kout když má, je mu ma- lej ten kout.

NA VAŠE ZDRAVÍ,
PANE SEIFERTE

UVEDLA VIOLA

SE STAROU LOUTNOU

HUDBA: F. BARTA / TEXT: P. SVOBODA

NA CELOSTÁTNÍM FESTIVALU AMATÉRSKÝCH ZPĚVÁKŮ V JIHLAVĚ ZPIVAL

JAN HRUBEŠ Z PARDUBIC (5. MÍSTO)

Slowly

The musical score is written on ten staves of music. Each staff contains a line of lyrics in Czech. Above the notes, various chords are indicated, such as C7, F, B♭mi, E7, Ami, G7, C, A7, Dmi, F, B♭, E♭C7, F, B♭mi, F, E7, Ami, C7, C, A7, Dmi, Ami, F, C, Emi, G7, C, E7, Ami, F, G, C, A7, Dmi, Ami, B♭ F B♭ F, C, C7, F, B♭mi, F, E7, Ami, G7, C, C7, F, G, Emi, Ami, F, F, E7, Ami, C7, C, F, A♭ Fmi, C.

Se starou loutnou u tvých hradeb sám se snažím přivolat píseň, kterou čas už dávno
svál akterou možná ani zpívat ne-do-ká-ži tak dobře, a-by se mi někdo ne-vy-
smál. Jen kámen pochopí proč pro tebe se trýzním, jen kámen vyslechne můj za tmy pla-chý
hlás, jsi pramen, ke které-mu spěchám svěčnou žízni. Jsi pramen, ke které-mu ve-de příkrý
sráz. O-pa-truj tón, kterýk to-bě le-tí, - o-pa-truj a nenech si jej
vzít, o-pa-truj, než ráno o-dej-me ti, čím noc přišla dlaně navští-
vit. Ve věčné soutěži prostoupí touha strachem, strach je mi přítěží, když touha křídla
má a přece strach a touha zbarví tvá-ře nache-m to-mu, kdo sloutnou při-
zná, že tě vyzná-vá a pře-ce -vá.

Z ROZHLASOVÝCH STUDIÍ

BRNO

TY

HUDBA: ALOIS WOLF / TEXT: JIŘÍ APLT

Tempo di bossa nova

Ty, ty, ty, ty, ty, ty, ty, znám tě, znám, ty, ty, ty, ty jsi, ty jsi pěkný pán,
při-sah tvých F7 Bb Bbmi F
to to to je to je jen pro smích

ty, ty, ty, ty, ty, ty, ty, já ti dám. Vem si plášť, vem si hůl - a dost,
ne ne ne nejsi nejsi žádný mnich. Tak buď zdrav jen už pryč se ztrat

ne- jsi host pro můj stůl! Co, co, co, co do, co do Navždy ti dveře k so-bě
jen mi vrať ten můj klíč.

zaví- rám, - okna si žalu-zi-í zastí- rám - a všechno na věky ti

od-pí- rám - a přece touhou skoro u- mí- rám. - Ty, ty, ty, ty, ty, ty, ty,

znám tě, znám, - ty, ty, ty, ty jsi, ty jsi pěkný pán - a přece přece jen tě

rá-da mám, sejmi plášť, odlož hůl a teď sedni hned za můj stůl. -

DEJ PÁMBU DOBREJ DEN

ZPÍVÁ V. NECKÁŘ

HUDBA: SILVANO SANTORIO & JAN-PIERRE MARTIN / TEXT: RICHARD ANTHONY, ČESKÝ TEXT: ZDENĚK BOROVEC

© BY EDITIONS & PRODUKTIONS MUSIKALES PATHÉ – MARCONI S. A., PARIS 1965, PRO ČSSR EDITIO SUPRAPHON, PRAHA–BRATISLAVA 1968

Medium tempo
♩ E^b G^m G^m G^m

1. Dej pá-m-bu dobrej den, co nejmíň slz, hodně zdraví, žně
 2. Dej pá-m-bu dobrej den, kdo má kam jít, ať se ba-ví a
 3. Dej pá-m-bu dobrej den, ten sváteč-ní ať se slaví a

A^b G^b 1. E^b G^b B^b7 2. E^b

ú-rod-ný a pl-ný stave-ní.
 chvilku zlou si vlepší pro-mě-ní. ó ó
 krá-ii-kům ať chutná kr-me-

C F C F C

ó Mly-ná-řům ať mlejny melou, na hezkou holku kluk ať vo-lá

A^m B^b G^m A^b

helou. A já dál ať před ka-pe-lou jen dobrou ná-la-du mám, až

B^b7 *D.S.al* ϕ *Coda*

CODA E^b G^b E^b G^b E^b

popřeju vám. -ní. - Dobrej den, - dobrej den.

FOTO PAVEL VACHA

JAK TEN ČAS LETÍ

ZPÍVÁ V. NECKAŘ

HUDBA: ZDENĚK PETR

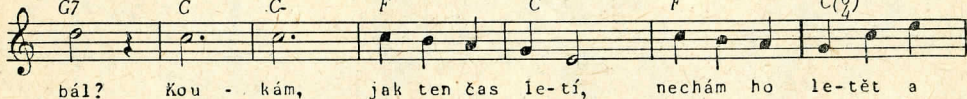
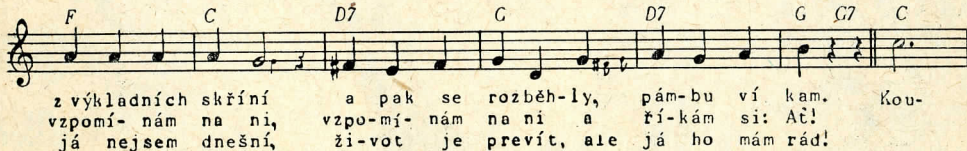
TEXT: IVO FISCHER

© PANTON, PRAHA 1968

Valse (nepřiliš rychle)

1. Ne-be je za-hra-da se zlatou
2. Zná-m jed-nu po-dob-nou pů-vab-né
3. Ne-be je za-hra-da se zlatou

SEKÁČI JDOU

ZPÍVÁ E. PILAROVÁ

HUDBA A PŮVODNÍ TEXT: H. HOWARD, ČESKÝ TEXT: J. ŠTAIDL

© TREE PUBLISHING COMPANY, INC. NASHVILLE 1967
PRO ČSSR EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1968

Se-ká-či jdou od le-sa trá-vou bo-sí.

Se-ká-či jdou a tvá-ře maj spá-le-
ný. Až splyne kraj s tmou budou slun-cem
zá-řít dál a ta jedna z nich se mnou sho-ří jak
vích a bu-du mít hřích, až splyne kraj s tmou. Když
se-ká-či jdou z pole zpí-va-jí ptá-ci i dům,
lá-ny se ka-de-ří a že-ny u-vě-ří snům.
Se-ká-či jdou a tvá-ře jim sluncem ho-tí, lás-kou pla-nou
a ta jedna z nich se mnou sho-ří jak vích a bu-du mít hřích až
splyne kraj s tmou. Když A ta jedna z nich se mnou
sho-ří jak vích a bu-du mít hřích, až kraj sply-ne s tmou.

MÁŘÍ (AMOR)

ZPÍVÁ KAREL GOTT

HUDBA: LADISLAV ŠTAIDL

TEXT: JIŘÍ ŠTAIDL

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1968

Fast with a beat

1. Jake dí-tě so-fi-nou mi-loval jsem nevinnou Má - ří. -
2. Mi-loval jsem potichu důvod svého os-ty-chu, Má - ří. -
3. Čas je jako spiklenc, květen, červen, červe-nec, zá - ří.

Má - ří - a mor - Ptá-va-li se
Má - ří - a mor - Když jsem ji vzal
Zá - ří - a mor - I když lé-ta

nade mnou, proč mám vo-čích tajem-nou zá - ří, - zá -
zá ru-ku, přišlo náhle bez hlu-ku stá - ří, - stá -
poplynou budu mít rád ne-vin-nou Má - ří, - Má -

ri mám. -
ří k nám. - A já o tom, váže-ní, za-cho-vá-vám mi-če-ní. a-
ří mou. -

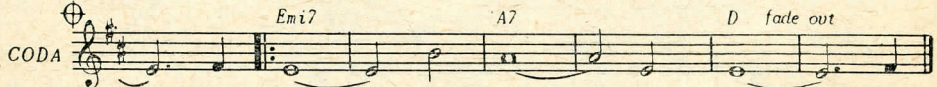
mor, - a - mor, - a - mor. - á

á á á -

á D.S.al Coda

a - mor, - a - mor, - a - mor. -

BUDU HLEDAT DÁL

HUDBA: M. HANÁK / TEXT: R. KRAUS

ZPÍVÁ KAREL HÁLA

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1968

Cmi7 *F7* *Dmi* *Gmi*
 1. Bez ko-runy král je bez žaláře mříž, já nebyl princ-
 plášť je bez plaménku dým, ted' jdeme kaž-dý
E♭ *A♭* *D♭* *B♭* *E♭* *B♭*
 pál a tyto dobře víš, ted' mám tu plnou čis, tebe ví- tr
 zvlášť a bez žalu, co sním, ted' už si říkat smím, že jsem nepro-
E♭ *C* *F* *B♭* *F*
 svál a já jdu hledat dál. Mé kroky: budu
 hrál a tak jdu hledat dál. Mé kroky budou zví-da-vé - a nebudou už
B♭ *B♭* *D7* *Cmi* *Dmi* *E♭* *Cmi*
 hlí-dat tvé, - až odzvoní můj čas, vymažu tvůj hlas a budu hledat
A♭ *1.F* *F* *B♭* *D.S.al poi Coda*
 dál, mé kroky budou budu hledat dál. 2. Bez ruká-vu
F *B♭* *F* *B♭*
 CODA
 Budu hledat dál, já budu hledat dál. -

BONNIE A CLYDE

HUDBA A PŮV. TEXT: M. MURRAY & P. CALANDER

ČESKÝ TEXT: E. KREČMAR

© CIAN MUSIC LIMIT. 1, 3, SUNNY FIELD, MILL HILL, LONDON N. W. 7
PRO ČSSR EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1968

Medium
S F

mf
1. Bonnie a Clyde, on chlapec, ona dívka a oba skoro dítka dali se špatnou ces-tou,
2. Bonnie a Clyde než u-lé-ha-li k spánku, tak u-dělali banku jenom tak jako ges-to,
3. Bonnie a Clyde se mohli někde líbat a zatímž těch dvou hříbat zbyl jen krve proud,

F B^b C B^b C B^b F

Bonnie a Clyde si neměli co koupit a proto začli loupit jako posed-í. To
Bonnie a Clyde ti přišli vždycky k lupu a slávy jiných lupů rázem pobled-ly. Šli
mohli se smát a nemu-seli rá-ně z té policejní zbraně oba

F7 B^b F7 B^b

nejdív snad si chtě-li hrát, pak už míš, pás po nich jen každý
sodva-hou tak ne-bia-hou smrti vstříc a nejví-ce Clyde, ta

F D7 G7 C7 F C7 F B^b7

police-man a čekala je soudní sín. - Žili tak divoce jako dvě hříba-ta
dra-čí-ce, ikdyž měla něžnou líc. -

D^b7 C7 F D7

nezkrotná, proto je jedenkrát čeka-la odpla-ta ochot-ná. Ta do snů o siunci

G7 C7 F D7 G7

vehází - tak jako daň prokú-dá, - kdo čest a ži-vot svůj sá-zí -

C7 F B^b7 D^b7 C7 F D.S.al^o

je jednou zrazen ve hře, na-místo pokú-du ze zlata, od-plata přichvá - tá. -

B^b F Fmi6 (Half time) B^bmi C7

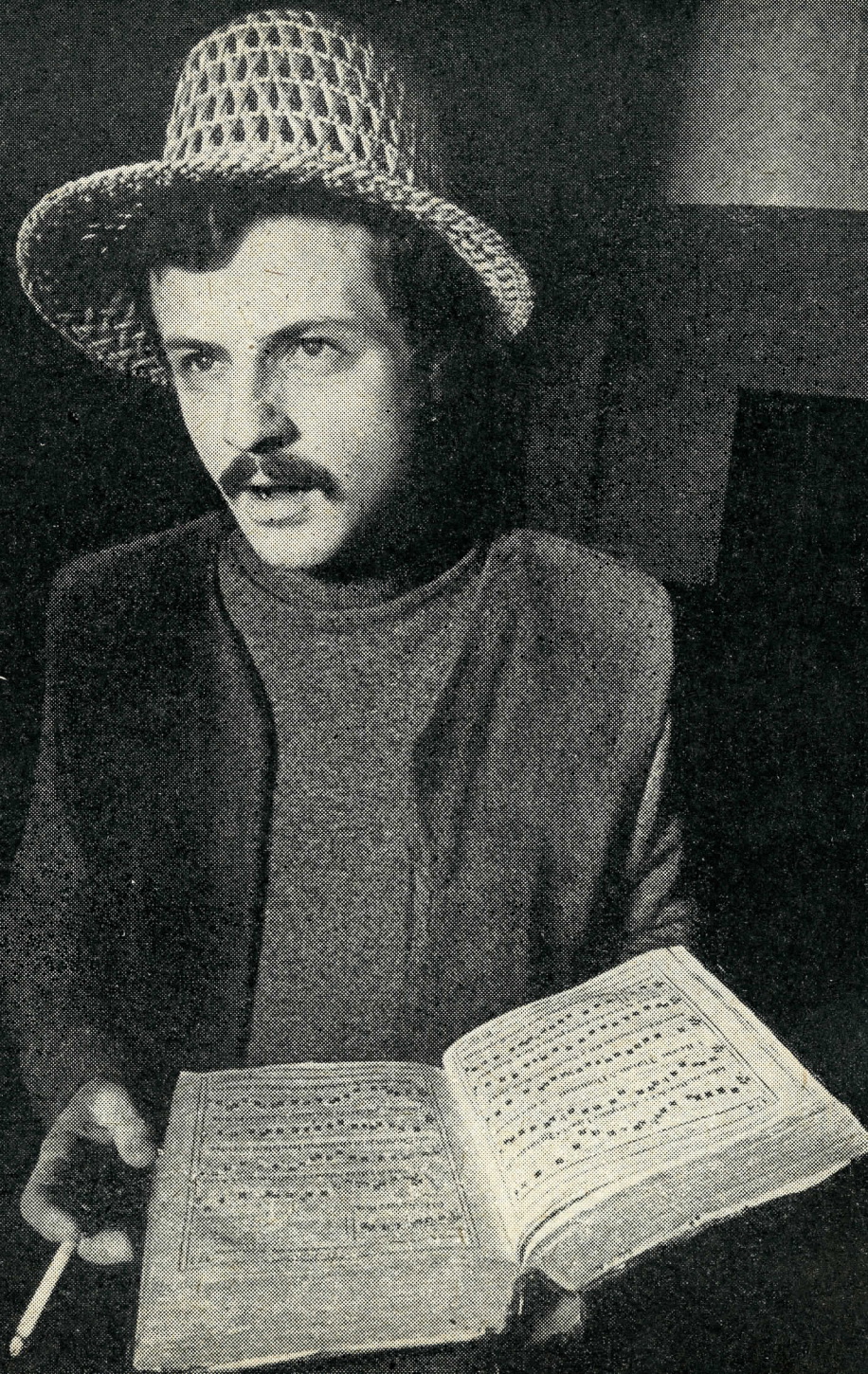
CODA

podíeh-nout. Bonnie a Clyde teď jsou už o-ba ně-mí, pod

B^bmi C7 F

mi-lo-srdnou ze-mi jdou spát.

PETR SPÁLENÝ / FOTO PAVEL JASANSKÝ

ŘÍČNÍ PANNA

HUDBA: JIŘÍ BAŽANT

TEXT: PETR RADA

ZPIVAJÍ PETR A HANA ULRYCHOVI

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1968

Volně *S³* *C* *Cmaj* *C7*

I. V zá-to-či-ně za splavem, za splavem, v bře-hu měkkou vodou
kve-če-ři, kve-če-ři, když už táhnou do-mů
za ro-sy, za ro-sy, když už sluncem zlátne

F *Fmi* *C* *D7* *G11* *G7*

vy-stlaném říč-ní pan-na spí tichým spán-kem. 2. Probu-dí se
ka-če-ři, když při-lé-tá
rá-ko-sí, o lás-ce pak

2. D7 *G7* *C* *F* *C*

noc schladným ván-kem. - Vno-ci se-dá na láv-ce a

G7 *C* *Dmi* *Ami* *D7*

a-ni nešplou-chá, ti-ché ře-či o lásce jen mlčky poslou-

G7 *D.S.al poi Coda* *CODA* *D7* *G7* *C*

chá. 3. Chodí spát až sen se jí zdá - vá. -

ADAGIO

ZPIVÁ KAREL GOTT

NA MOTIV ADAGIA ZE SONATY OP. 13 LUDWIGA VAN BEETHOVENA

UPRAVIL L. PIKART / TEXT: J. ŠTAIDL

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1968

Adagio

1. Vzdá- vám dík dnům krásným i dnům zlým a ví- tám den, když
2. Vzdá- vám dík i snům i zklamá- ní i chví- lím, kdy se
3. Vzdá- vám dík dnům krásným i dnům zlým i tís- ni v té- to

sví- tá, vstávám a jdu mu vstříc. jen dík chtěl já bych říct.
mý- lím
pís- ni

Zpí- vám dáí a ví- tám smích i žal, ví- tám žár i mráz i
piáč i lás- ky hlas.

dí- ky tou- žím vzdát.

Coda

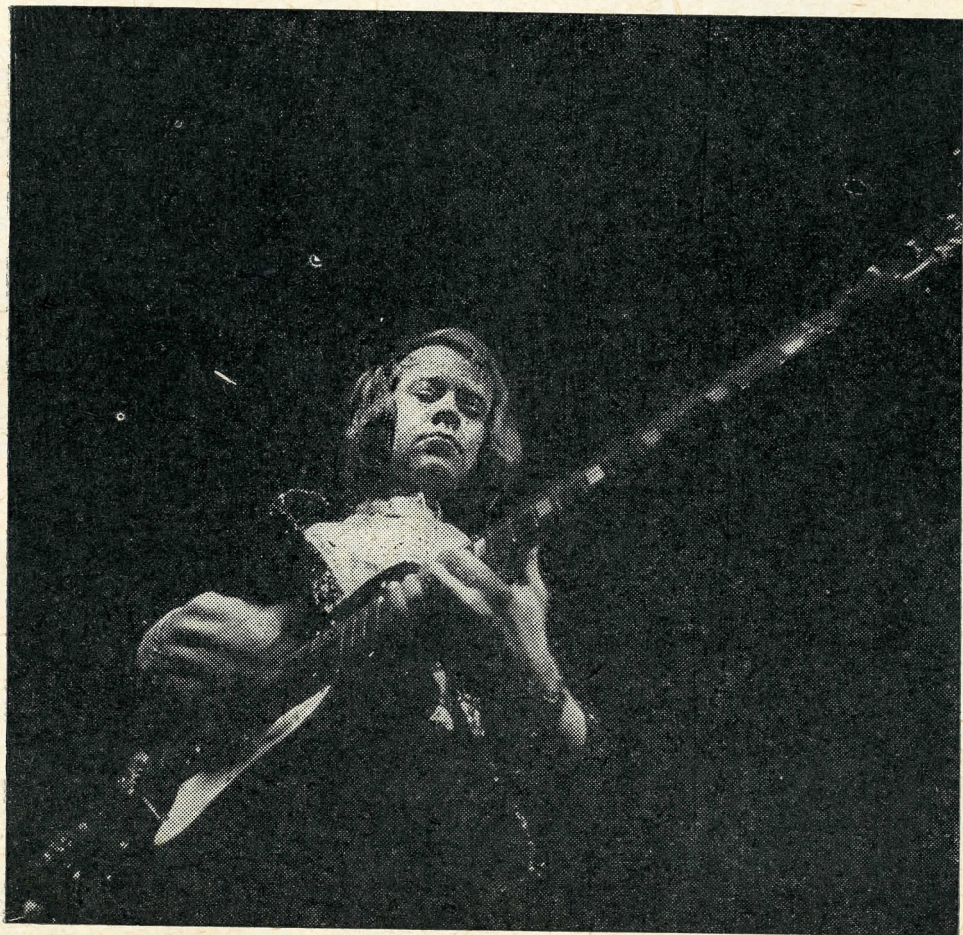
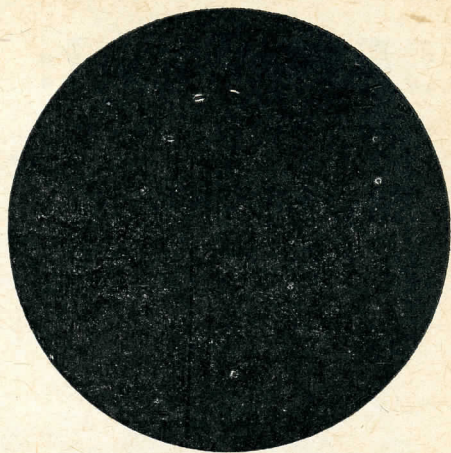
SEMAFOR:

BESÍDKA V RAŠELINIŠTI

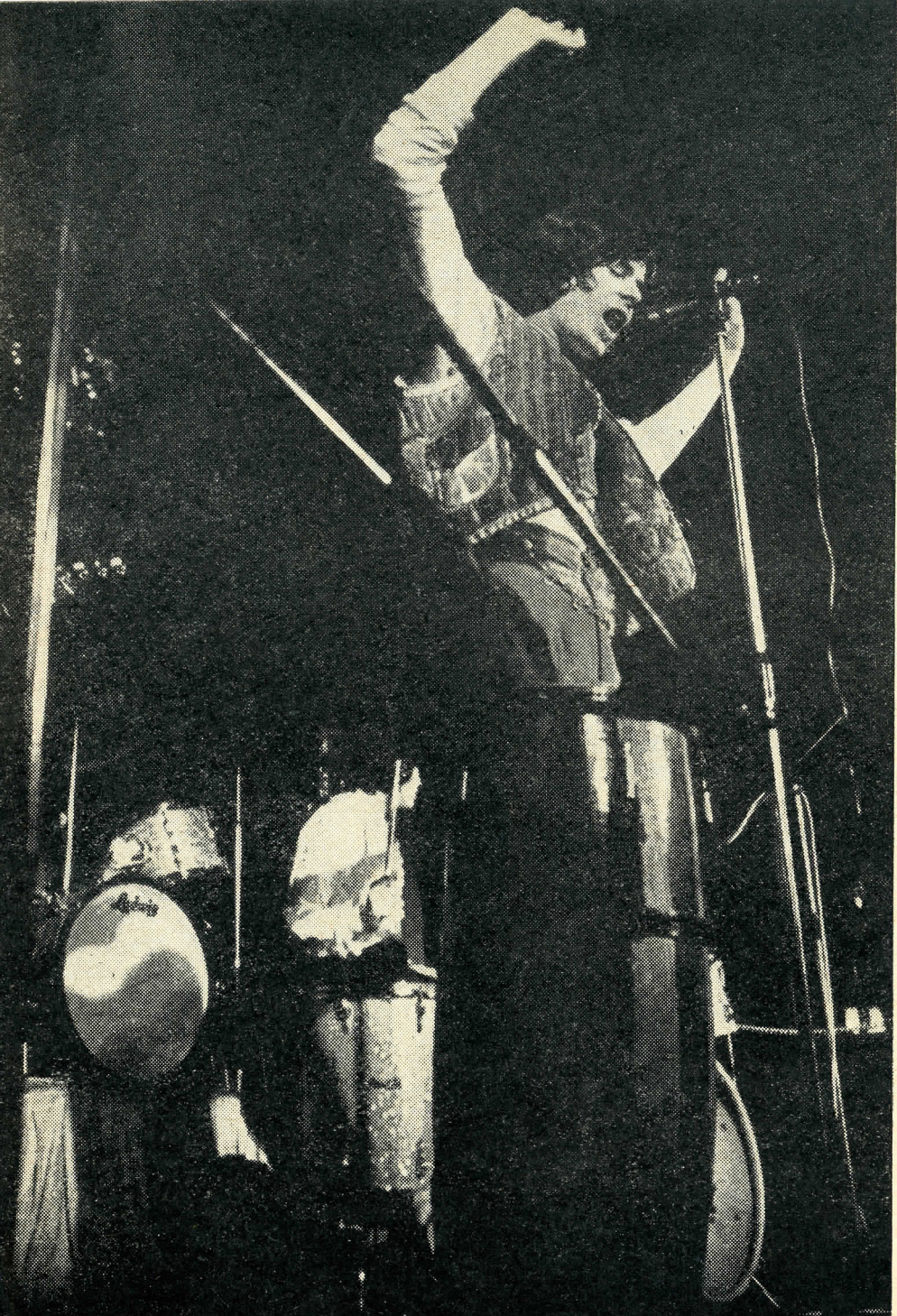
AUTORI ŠIMEK – GROSSMANN – FOTO V. SOCHŮREK

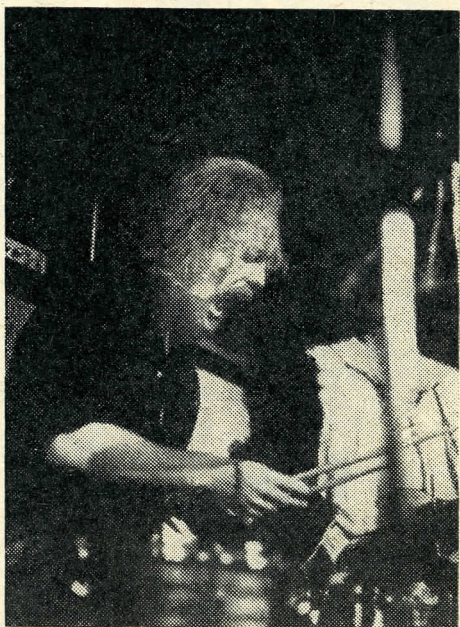
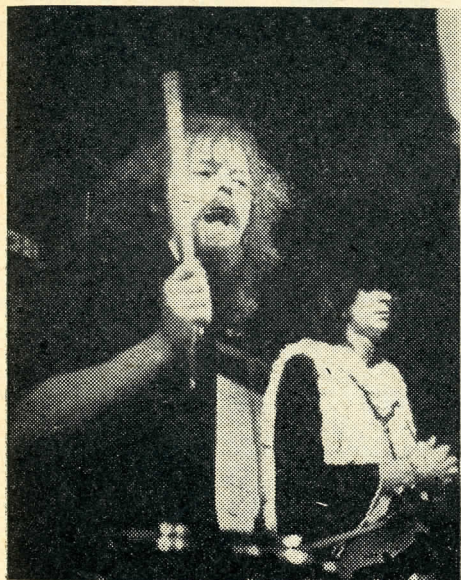

BEAT
FESTIVAL
'69

VITE CO?

BUDEME TOMU RIKAT AČKO,

prohlásili jsme v propagačním nultém čísle nové čtrnáctidenní samostatné přílohy časopisu Melodie, která jinak nese oficiální titul

AKTUALITY MELODIE

AKTUALITY MELODIE jsou noviny pro každého, kdo se zajímá o pop music nebo jazz. Dočtete se v nich, co dělaly, dělají a hodlají dělat naše malá divadla, beatové skupiny i naši nejlepší zpěváci a písničkáři. Dovíte se včas, kteří zahraniční interpreti k nám přijedou na koncertní turné a na festivaly. Najdete v nich spoustu aktuálních informací ze světa pop music u nás i v zahraničí, včetně čerstvých výsledků domácích i zahraničních žebříčků, Top Ten, Houpačky. Objevíte tu, co si o nových deskách myslí naši kritikové, přečtete si recenzi nových pořadů a koncertních vystoupení. Seznámíte se tu s novými tvářemi v oblasti pop music, uvidíte i nové fotografie svých oblíbených zpěváků a nové rozhovory s nimi o aktuálních otázkách. Prostě: zvyknete si na Ačko tak, že je budete očekávat každých čtrnáct dní, a přitom budete jeho 4 strany novového formátu, nabitě informacemi, dostávat za pouhých 50 haléřů.

AKTUALITY MELODIE chtějí být pomocníkem a přítelem každému, kdo v oblasti pop music a jazzu pracuje nebo kdo se o ni zajímá.

Zkuste to s nimi i Vy!

Přihlášky k předplatnému

AKTUALIT MELODIE

přijímají veškeré pobočky Poštovní novinové služby nebo přímo vydavatelství ORBIS, Praha 2, Vinohradská 46, které Vám také rádo zašle ukázkové číslo. Předplatné na půl roku činí pouze Kčs 6,50.

repertoár malé scény

Vydává ministerstvo kultury a informací v nakladatelství Orbis, n. p. Redakce Repertoáru malé scény a Amatérské scény: Jiří Beneš (vedoucí redaktor), Pavel Bošek, Marie Vašínková. Grafická úprava: Pavel Jasanský. Adresa redakce: Praha 2, Vinohradská 2, telefon 22 10 57. Tiskne Státní tiskárna, závod 2, Praha 2, Slezská 13. Rozšiřuje PNS, objednávky přijímá každá pošta i doručovatel. Vychází měsíčně; cena výtisku 2,50 Kčs. — Toto číslo bylo odevzdáno tiskárně v lednu 1969.

NEOBJEDNANÉ RUKOPISY NEVRACÍME.

© Orbis 1969

Právo k provozování uveřejněných textů zadává Československé divadelní a literární jednatelství, Praha 2, Vyšehradská 28; autorská práva autorů hudebních skladeb chrání Ochranný svaz autorský, Praha 6, Čs. armády 20.

NA TITULU PETR SPÁLENÝ (FOTO PAVEL JASANSKÝ)

MODLITBA

ZPÍVÁ MARTA KUBIŠOVÁ

HUDBA: JINDŘICH BRABEC

TEXT: PETR RADA

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1968

Adagio D $\text{E}^{\#}\text{mi}$ $\text{F}^{\#}\text{mi}$ G $\text{F}^{\#}\text{mi}$ $\text{E}^{\#}\text{mi}$ D $\text{E}^{\#}\text{mi}$

Ať mír dál zů- stá- vá s touto krajinou. Zloba, závist,

D $\text{E}^{\#}\text{mi}$ $\text{F}^{\#}\text{mi}$ G A $\text{A}^{\#}$ C $\text{A}^{\#}$ D $\text{E}^{\#}\text{mi}$

žášt, strach a svár, ty ať po-mi-nou, ať už pomi-nou. - Teď když tvá ztrac-e-ná vlada

$\text{F}^{\#}\text{mi}$ G D $\text{A}^{\#}$ D *Fine* $\text{D}13$

věcí tvých zpět sek tobě navrá-ti, lidé navrá-tí. Soblo-hy mrak zvolna

G C $\text{A}^{\#}\text{mi}6$ $\text{H}^{\#}\text{mi}$ $\text{G}^{\#}\text{dim}$ $\text{A}^{\#}\text{mi}$

odplouvá a každý sklízí setbu svou. Modlitba má ta ať promlouvá k srdcím,

$\text{F}6$ $\text{E}9$ A $\text{H}^{\#}\text{mi}$ $\text{E}^{\#}\text{mi}$ $\text{A}^{\#}$ al F

která zloby čas nespá-íi, jak květy mráz, jak mráz. - Ať

JINDŘICH BRABEC JE DRAMATURGEM TANEČNÍHO ORCHESTRU ČS. ROZHLASU. POSLUCHAČI HO ZNAJÍ JAKO ÚSPĚŠNÉHO SKLADATELE. NĚKOLIKRÁT STÁL NA STUPNÍCH VÍTĚŽŮ BRATISLAVSKÉ LYRY (NECH TU LÁSKU SPÁT, CESTA). SPOLUPRACUJE S TEXTÁŘI JIŘIM APLTEM, PETREM RADOU A PAVLEM VRBOU.

FOTO PARKMAN

RMS

MAYNARD
FERGUSON
NA PRAŽSKÉM
JAZZOVÉM
FESTIVALU

FOTO KHOL